

Adina Popescu

8 povestiri
de pe
Calea Moșilor

Ilustrații de
Bilyana Velikova

ARTHUR

Cuprins

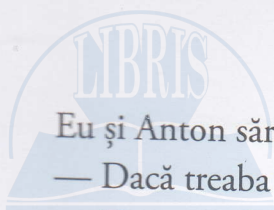
Calea Moșilor	7
Bucur Obor.	15
Barbu Marilena	29
Eclipsa.	37
Mandea Viorel, mare actor de cinema	47
Cum am devenit poetă	61
Săpuneala	81
Exploratorii de pe Calea Moșilor	97

Calea Moșilor e lungă, ba e lată. Calea Moșilor e cea mai frumoasă stradă pe care am întâlnit-o, pentru că vom locui aici. Se întinde de la bulevardul Republicii până la magazinul Bucur Obor, care este atât de înalt, încât uneori acoperă până și soarele. Și blocurile noastre vor fi înalte, însă acum sunt în construcție. La parterul lor vor fi magazine, iar pe mijlocul străzii va trece tramvaiul 21.

Acum, noi locuim împreună cu bunica, pe strada Știrbei Vodă, într-un bloc dărăpănat. Anton spune că blocul a prins multe cutremure, iar la următorul mai mare, o să cadă. Lui Anton îi e frică să mai stea aici. Și mamei îi e frică de bunica. Așa că trebuie să ne mutăm pe Calea Moșilor, într-un apartament nou, doar al nostru.

Merg împreună cu Anton ca să vizităm șantierul. Peste tot sunt schele care înalță blocurile. Și mai sunt și oameni care mișună ca furnicile. Ei sunt muncitorii care construiesc.

Eu și Anton sărim peste gropi și peste mormane de pietriș.

— Dacă treaba merge bine, până la toamnă ne mutăm...

— De ce se cheamă Calea Moșilor? întreb eu. Pentru că aici or să stea mulți moși?

— N-are nicio legătură cu moșii, râde Anton. Aici era o stradă veche, care a fost demolată. Mergea la piața de la Obor, care se numea Târgul Moșilor, pentru că se ținea de Moși. Îți mai aduci aminte când ți-ai pus tu astă-primăvară o Babă pe 3 martie?

— Da. Și a fost soare. Mama a zis că-s o fetiță bună.

— Așa... deci știi cum e cu Babele! În martie, după ce se termină cu Babele, vin Moșii... Iar târgul ăla de care îți spuneam, acolo, la Obor, avea loc tocmai atunci... de Moși! Acuma înțelegi?

Nu prea. Mă uit la blocul mare, care se cheamă Bucur Obor, și mă aștept ca toate ferestrele să se deschidă și din spatele lor să răsară niște moși care să se holbeze la noi. Ce caută ăștia doi, un tată tânăr și un copil, la noi, pe Calea Moșilor?

Anton n-are nicio treabă cu moșii mei, încearcă doar să vadă care va fi blocul nostru.

— La numărul 180, spune el.

Însă strada asta mare și neterminată n-are numere. Tot ocolim gropile, urcăm și coborâm mormanele de nisip. Lăsăm urme de pași în asfaltul pe care muncitorii tocmai l-au pus și ne uităm în sus, la blocurile care par toate la fel – fără uși, fără geamuri, fără viață, ca niște schelete preistorice de mamuți, pe care oamenii tocmai le-au dezgropat din pământ. Nu găsim blocul nostru, nu mai putem înainta, nu mai știm exact unde suntem. Până la urmă, mergem drept, pe șinele albastrui de tramvai, care trebuie să ne scoată undeva, în orașul numit București.

Ne-am rătăcit pe strada noastră, Calea Moșilor, înainte ca ea să existe cu adevărat.

— Ia! strigă Anton. Vor să mute biserica!

Mă ia de mână și mă duce într-un loc unde s-a adunat multă lume. Nu văd nimic, dar Anton, care are un metru optzeci, vede. Își tot ițește capul pe deasupra celorlalți, iar eu nu aud decât un huruit. E mult praf, încep să tușesc.

— Ai văzut?! îmi strigă Anton ca să acopere zgomotul. Mută biserica Olari!

Nu văd nimic. Cum pot să văd printre picioarele oamenilor?

Mă ridică și mă pune pe umeri. Acum văd biserica înclinată într-o parte, de zici că se scufundă, încă puțin și dispare de tot, într-o mare de praf.

— Vezi? strigă Anton de sub mine. O mută pe șine.

Nu pot să văd șinele și cred că mă păcălește. Că doar biserica nu e tramvaiul 21, ca să meargă pe șine...

Atunci, ceva scrâșnește și biserica începe să se miște, să înainteze prin praf, ca un vapor. Vine spre noi.

— De ce au mutat biserica? am întrebat în seara aia.

— Ca să construiască blocurile noastre, a zis Anton.

Ne-am mutat mai devreme decât credea Anton, adică prin august. Calea Moșilor era aproape terminată. În dreapta scării noastre de la numărul 180, se deschisese deja magazinul de Electrocasnice. De acolo a cumpărat mama primul nostru frigider. În stânga urma să se deschidă Foto-Muzica. De acolo, Anton îmi va cumpăra, pe rând, toate cele două sute de plăci cu povești.

— Și acum, știi cine sunt eu? mă întreabă Anton, ca de fiecare dată când vin acasă de la grădiniță.

— Un doctor, un vraci... mă prefac eu că nu știu, exact ca-n poveste.

— Greșit! Eu sunt Mateiaș Gâscarul și ai să mi-o plătești, boierule! țipă Anton și începe să mă fugărească prin noul nostru apartament.

Mă ascund ca să nu mă prindă Mateiaș și să mi-o iau pe spinare, tot ca-n poveste.

— Adina, unde ești?

— Sunt aici.

— Unde aici?

— Aici, sub birou!

— Doino, am adus și biroul de dincolo? întrebă Anton, căutându-mă.

Așa a început viața noastră de pe Calea Moșilor, ascunzându-ne unii de alții și regăsindu-ne din când în când între două uși, la două ferestre vecine, ce dădeau spre balconul ca un maț, care prelungea inutil apartamentul: trei camere, îmbunătățiri – tapet, faianță, gresie, vedere la stradă –, tramvaiul 21 (care parcă îți trece prin cap în fiecare seară, în drum spre depou), fără bunica.

